

Arrest

nr. 341 957 van 26 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. ONGHENA
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 31 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 september 2025.

Gelet op de beschikking van 17 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ONGHENA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die de Syrische nationaliteit heeft en bescherming geniet in Bulgarije, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 14 maart 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Volgens de gegevens in het administratief dossier werd verzoeker op 2 mei 2023 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in Bulgarije en verkreeg hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder

die hij evenwel zou verscheurd hebben bij aankomst in België (Eurodac Search Result, 6 mei 2024; Eurodac Marked Record, 8 mei 2024; map met documenten; NPO, p. 3, 11). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt voorts dat personen met subsidiaire bescherming in Bulgarije een verblijfsvergunning krijgen geldig voor drie jaar (AIDA, Country report Bulgaria, update 2024, p. 114). Derhalve moet worden aangenomen dat verzoekers Bulgaarse verblijfsvergunning geldig is tot 3 mei 2026.

Hij brengt verder geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat het sinds 2020 mogelijk is om een procedure te starten om de verleende bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer een statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfskaart niet heeft vernieuwd of niet heeft vervangen als ze verloren is, gestolen of vernietigd werd, binnen een periode van 30 dagen. In het AIDA rapport van april 2024 waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, wordt in dit verband verwezen naar de rechtspraak van de Nederlandse rechtbank van Den Haag van 26 oktober 2022 die oordeelde dat het zeer waarschijnlijk zou zijn dat de beschermingsstatus zou worden beëindigd of zou worden ingetrokken wanneer statushouders nieuwe identiteitsdocumenten zouden aanvragen, zonder dat hun huidige behoefte aan bescherming zou worden beoordeeld en dat dit een risico op refolement met zich meebrengt (AIDA, p. 117-118).

Naar aanleiding van het hoger beroep dat hiertegen werd ingesteld door de Nederlandse overheid, werd deze uitspraak van de rechtbank van Den Haag vernietigd door de Nederlandse Raad van State op 1 november 2023 (202206277/1/V2, onderdeel 4). Op basis van de hem beschikbare bronnen, waaronder het AIDA rapport, concludeert de Nederlandse Raad van State als volgt over de wijze waarop de Bulgaarse wetgeving:

Wanneer een statushouder de geldigheidsduur van zijn verlopen verblijfsdocument niet binnen 30 dagen heeft verlengd of dat document niet tijdig heeft vervangen, leidt dit niet automatisch tot beëindiging of intrekking van de verleende internationale bescherming. Wel kan een procedure worden gestart waarin alle feiten en omstandigheden worden betrokken alvorens een besluit tot beëindiging of intrekking wordt genomen. Een statushouder met een verlopen of verloren verblijfsdocument die vertrekt naar Bulgarije, kan de geldigheidsduur van dat document verlengen, tenzij zijn internationale beschermingsstatus al is beëindigd of ingetrokken. Het niet tijdig verlengen kan leiden tot een boete. Het is derhalve niet zo dat de Bulgaarse autoriteiten de aan de vreemdeling verleende internationale beschermingsstatus zullen beëindigen of intrekken, als hij of zij zich na zijn of haar vertrek naar Bulgarije tot de Bulgaarse autoriteiten wendt om de geldigheidsduur van de verblijfsdocumenten te verlengen. De Nederlandse Raad van State stelt voorts vast dat er geen sprake is van een systematische herbeoordeling van verleende statussen. De SAR (State Agency for Refugees) start pas een procedure als het Bulgaarse Ministerie van Binnenlandse Zaken heeft gemeld dat een statushouder de geldigheidsduur van zijn verblijfsdocument drie jaar na het verstrijken daarvan nog steeds niet heeft verlengd. Tussen het verlopen van de geldigheidsduur van een verblijfsdocument en het starten van een procedure tot intrekking of beëindiging zit dus de nodige tijd.

Ook wordt erop gewezen dat een intrekking of beëindiging van de status van internationale bescherming steeds verwerkt wordt in het EURODAC-systeem. Als uit het Eurodac-systeem niet blijkt dat de status is ingetrokken of beëindigd, is het aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat hij in Bulgarije toch geen internationale bescherming meer heeft.

Er liggen geen elementen voor die maken dat er anders zou moeten worden geoordeeld over de wijze waarop de Bulgaarse wetgeving wordt toegepast dan wat de Nederlandse Raad van State heeft geconcludeerd.

In casu herinnert de Raad eraan dat de Bulgaarse verblijfsvergunning van verzoeker nog steeds geldig is. Gelet op het belang van voormelde verblijfsdocumenten, zoals ook blijkt uit de door hemzelf bijgebrachte informatie, is het verder weinig aannemelijk dat verzoeker deze documenten zonder meer zou hebben vernietigd. In de mate verzoeker voorhoudt dat hij zijn verblijfsdocumenten uit mentale problemen zou hebben vernietigd, overtuigt hij niet. Het opzettelijk vernietigen van officiële documenten vereist doelgericht handelen en kan niet zonder meer worden verklaard uit een psychische gesteldheid, temeer nu medische of psychologische attesten ontbreken. Verzoeker beperkt zich overigens tot loutere en niet-gestaafde beweringen waar hij stelt zijn verblijfsdocumenten te hebben vernietigd; zo legt hij geen attest van verlies voor. Voormelde situatie is dan ook niet op verzoeker van toepassing.

Los daarvan, zoals in voormeld arrest van de Nederlandse Raad van State werd overwogen, is het aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat zijn internationale bescherming inmiddels is beëindigd. Verzoeker brengt in casu echter geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen hebben genomen om de nodige informatie te bekomen.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

4. In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, wordt in de bestreden beslissing van 14 maart 2025 aan de hand van een consulteerbare weblink wel degelijk gerefereerd aan landeninformatie aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, met name het AIDA rapport “Country Report: Bulgaria. Update 2023” van april 2024. In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker evenwel naar meer recente informatie, met name het geactualiseerd AIDA rapport van maart 2025.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma’s. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij/zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem/haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij/zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, de reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens zijn met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

6. Verzoeker, een drieëndertigjarige man, maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Bulgarije. Er kan niet blijken dat hij kampt met enige medische of psychologische problemen die belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.

In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker dat zijn mentale gezondheid ernstig aangetast was door het verlies van zijn moeder op negenjarige leeftijd, de Syrische burgeroorlog, zijn verblijf als vluchteling in Irak, zijn detentie in Bulgarije en de moeilijke omstandigheden die erbij gepaard gingen, de onzekerheid over zijn asielprocedures alsook over de veiligheid van zijn gezin dat zich nog in Syrië bevond. Waar aangenomen wordt dat voormelde omstandigheden verzoeker zwaar raakten, kan echter uit zijn verklaringen niet blijken dat dit belangrijke negatieve gevolgen heeft (gehad) op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat dit de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting, tewerkstelling en onderwijs in Bulgarije onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Verzoeker legt evenmin een medisch en/of psychologisch attest voor dat hiervan getuigt. De uitleg in het verzoekschrift dat hij omwille van cultuurverschillen geen professionele begeleiding heeft gezocht, overtuigt niet. Hoewel culturele barrières en stigma's rond geestelijke gezondheidszorg in sommige gemeenschappen een rol kunnen spelen, kan van een volwassen persoon die stelt ernstige psychologische klachten te ondervinden, in redelijkheid worden verwacht dat hij stappen onderneemt om passende ondersteuning te zoeken. Indien verzoeker daadwerkelijk kampt met mentale gezondheidsproblemen, ligt het op zijn weg om hierin zijn verantwoordelijkheid te nemen en actief te streven naar herstel. Het gegeven dat verzoeker dit tot op heden heeft nagelaten, is tekenend en relateert de aangevoerde problematiek. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud gaf verzoeker overigens aan dat hij in zijn leven nooit nood heeft gehad aan een specifieke psychische of medische behandeling (NPO, p. 14) en hij er in Bulgarije niet aan gedacht heeft om naar een psycholoog te gaan om zijn problemen te bespreken (NPO, p. 15), hetgeen de ernst van zijn beweerd mentale problematiek nog meer ondermijnt. De bewering dat hij omwille van stress en mentale problemen niet in staat was om een nieuwe taal aan te leren, kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen. Van verzoeker, die vier jaar in Bulgarije verbleef, mag in beginsel worden verwacht dat hij zich inspant om de taal en de samenleving te leren kennen, temeer omdat dit van belang is voor zijn integratie en zelfredzaamheid. Het ontbreken van enige aantoonbare inspanning op dit vlak, samengenomen met het feit dat verzoeker ook geen professionele hulp heeft gezocht voor de vermeende mentale problematiek en het gebrek aan medische stukken of concrete indicaties van een structurele belemmering op dit vlak, maakt dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker niet in staat was om de Bulgaarse taal eigen te maken en om er te werken. Te meer verzoeker wel in staat was om tijdens zijn verblijf als vluchteling in Irak in het zwart te werken (NPO, p. 8). Er liggen heden ook geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker geheel of gedeeltelijk arbeidsongeschikt zou zijn. Hoewel er begrip is voor zijn situatie, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen medische stukken verschaft die een concrete toelichting geven over de impact van zijn psychische gezondheidstoestand met betrekking tot zijn zelfredzaamheid, autonomie en zijn globaal dagelijks functioneren.

In de mate verzoeker psychologische ondersteuning behoeft, toont hij verder niet aan dat hij in Bulgarije hiertoe geen toegang zal hebben. Temeer verzoeker een verblijfsvergunning werd verleend geldig tot mei 2026. Een loutere verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie over de moeilijkheden van asielzoekers (in opvangcentra) tot toegang tot psychologische ondersteuning is in deze niet dienend. Verzoeker heeft reeds een beschermingsstatus verkregen in Bulgarije en zal bij terugkeer derhalve niet in gelijkaardige omstandigheden terechtkomen.

Verzoekers geval wordt derhalve niet gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar Bulgarije, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, noch brengt hij hiertoe concrete elementen bij.

7. Verder kan er in verzoekers specifieke en persoonlijke geval niet worden geconcludeerd dat zijn levensomstandigheden in Bulgarije de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. De commissaris-generaal motiveert in dit verband terdege: "U had in Bulgarije onderdak in verschillende open centra, waar u kon voorzien in uw basisbehoeften (CGVS, p. 10 en 12). Na het verkrijgen van internationale bescherming slaagde u er in om in verschillende huurwoningen te verblijven (CGVS, p. 12 en 15). U beweert nooit nood aan een specifieke medische behandeling te hebben gehad (CGVS, p. 14). U kon via andere Arabieren informeel aan betaald werk geraken en rekende nooit op financiële steun (CGVS, p. 9, 12, 13). Ook hebt u de procedure doorlopen voor het aanvragen van een gezinshereniging en kon u hier rekenen op de hulp van een Bulgaarse organisatie (CGVS, p. 10 en 16). Dit wijst allemaal op een grote zelfredzaamheid. (...) In verband met het onderwijs in Bulgarije beperkt u zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd kunnen worden en stelt simpelweg dat er geen kansen zijn voor uw kinderen en dat men in de Bulgaarse scholen niets bijleert (CGVS, p. 14 en 24). U haalt echter géén persoonlijke ervaringen aan om

dit te concretiseren. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Bulgarije te weerleggen.”

Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar eerder afgelegde verklaringen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane bevindingen. Hij stelt dat hij geen legaal werk kon vinden omdat het bij de interimbureau's niet mogelijk was een officieel contract te tekenen zonder taalkennis, maar brengt geen enkel begin van bewijs bij van zijn voorgehouden contacten met de interimbureau's laat staan van de bewering dat hij zonder taalkennis geen legaal werk kon krijgen. Verder blijkt uit zijn verklaringen niet dat hij in Bulgarije bepaalde organisaties of Bulgaarse overheidsinstellingen heeft benaderd in zijn zoektocht naar werk. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Verzoeker heeft eerder beperkte pogingen ondernomen om de taal te leren en om legaal werk te zoeken in Bulgarije. Los daarvan, het niet machtig zijn van de Bulgaarse taal doet niets af aan de mogelijkheid om een job te zoeken waarvoor geen kennis van de Bulgaarse taal vereist is, denk maar aan de landbouw- en bouwsector, de horeca en schoonmaak, en dit in afwachting van het verwerven van een (basis)kennis van het Bulgaars die de deuren opent naar andere (legale) jobs op de Bulgaarse arbeidsmarkt. Zoals hoger reeds werd overwogen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van psychologische problemen hiertoe minder mogelijkheden zal hebben en belemmerd zal worden in zijn zoektocht naar werk.

Verzoeker, die geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, toont verder niet aan dat hij de nodige zelfredzaamheid ontbeert om in zijn levensbehoeften te voorzien. Hij was in staat om tot drie keer toe beroep aan te tekenen tegen de Bulgaarse weigeringsbeslissing en om, eens hij een positieve beslissing kreeg, vervolgens de gezinshereniging met zijn partner en kinderen zo snel mogelijk in orde te brengen (NPO, p. 9, 10, 16). In Bulgarije deed hij voorts verschillende jobs en wist hij onderdak te vinden. Ook heeft hij kunnen genieten van financiële hulp van zijn broer in Malta (NPO, p. 10, 11). Uit niets blijkt noch toont verzoeker aan dat hij bij terugkeer naar Bulgarije hier tijdelijk geen beroep meer op kan doen.

8. Waar verzoeker nog verwijst naar het incident dat hij met de daar aanwezige autoriteiten meemaakte toen hij in het gesloten centrum werd vastgehouden en dit in zijn verzoekschrift omschrijft als “islamofob geweld”, wijst de Raad erop dat dit een eenmalig feit betrof. Hij heeft daarna, noch als verzoeker om internationale bescherming noch als statushouder tijdens zijn vierjaar durend verblijf in Bulgarije geen aanvaringen meer heeft gekend met deze of andere politieagenten (NPO, p. 15). Deze omstandigheden zijn op zich onvoldoende zwaarwichtig om te worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin is bepaald dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op voorgaande is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In zijn verzoekschrift maakt hij voorts op algemene wijze gewag van discriminatie en racisme, echter hieruit kan evenmin blijken dat hij in geval van terugkeer naar Bulgarije hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

9. Uit de gedragingen van verzoeker blijkt voorts dat het nooit zijn bedoeling was om in Bulgarije te blijven. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde hij dat iedereen het gebruikt als transitland omdat men er gemakkelijk aan verblijfsdocumenten kan geraken, en dat dit ook zijn intentie was. Dat het uiteindelijk niet volgens plan is verlopen en verzoeker er langer dan verwacht is gebleven omdat hij eerst drie negatieve beslissingen kreeg en omdat de procedure voor het aanvragen van een gezinshereniging voor zijn vrouw en kinderen een jaar in beslag nam (NPO, p. 10), doet hier geen afbreuk aan. Onmiddellijk na het verkrijgen van deze documenten is hij met zijn gezin via Griekenland naar België doorgereisd (NPO, p. 13). Zijn vrouw en kinderen zijn nooit in Bulgarije geweest.

10. Gelet op het voorgaande, kan er niet worden besloten dat verzoeker door de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij hij niet in staat was om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

11. Verzoeker klaagt aan dat het verzoek om internationale bescherming van zijn echtgenote en kinderen wel in België worden behandeld ten aanzien van Syrië. Zoals in de bestreden beslissing ook werd uitgelegd, ligt dit aan het feit dat zij, in tegenstelling tot verzoeker, geen internationale bescherming in een andere EU-lidstaat hebben verkregen. Verzoeker toont evenwel met zijn betoog niet in concreto aan op welke wijze dit gegeven afbreuk doet aan de hogervermelde vaststelling dat hij niet aantoont dat hij zijn rechten en voordelen als statushouder in Bulgarije niet (meer) kunnen laten gelden en dat hij bij terugkeer naar dat land in een situatie van materiële deprivatie zou terechtkomen. Er blijkt niet dat hierdoor sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die het verzoeker dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest.

Waar verzoeker verwijst naar het beginsel van eenheid van het gezin, herinnert de Raad eraan dat de bestreden beslissing geen terugkeer- of verwijderingsbeslissing inhoudt noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker van zijn echtgenote en kinderen gescheiden. Nergens wordt gesteld dat hij zijn gezin moet achterlaten of dat zijn gezin België moet verlaten. Voorts toont verzoeker niet aan dat hij zijn gezinsleven niet in Bulgarije zou kunnen voortzetten. Temeer hij er reeds de procedure voor het aanvragen van een gezinshereniging voor zijn vrouw en kinderen met succes doorlopen heeft (NPO, p. 9, 16). Tenslotte herinnert de Raad er aan dat een procedure gezinshereniging en een procedure verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden.

12. Wat betreft de verwijzing naar verschillende van zijn arresten, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan deze arresten ten grondslag lagen, kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken.

13. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoeker maakt, gelet op de gedane vaststellingen, niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij bij terugkeer naar Bulgarije zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Bulgarije, wegens de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin maakt hij aannemelijk dat er in casu sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, worden er

geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij zich kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Bulgarije en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

14. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Aangezien verzoeker internationale bescherming geniet in Bulgarije, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Bulgarije effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Syrië niet dienstig.

15. De aangevoerde middelen lijken ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verzoeker heeft op 23 september 2025 een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overgemaakt nadat hem de beschikking van 9 september 2025 werd verstuurd. Hierbij voegt hij een psychologisch attest van Solentra van september 2025. In zijn aanvullende nota verwijst hij via een consulteerbare weblink tevens naar het AIDA-rapport “Bulgaria: 2024 update”.

3.2. Op 1 december 2025 voegt verzoeker een tweede aanvullende nota toe.

Zoals ter zitting uiteengezet, wordt deze aanvullende nota uit de debatten geweerd omdat deze betrekking heeft op de situatie van statushouders in Griekenland, wat verzoeker niet is aangezien hij bescherming verkreeg in Bulgarije. Verzoeker betwist of weerlegt dit niet.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 12 december 2025 om 10 uur 30 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1855 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord en wijst erop dat verzoekers aanvullende nota uit de debatten moet worden geweerd omdat deze betrekking heeft op de situatie van statushouders in Griekenland, wat verzoeker niet is aangezien hij bescherming verkreeg in Bulgarije. Verzoeker betwist of weerlegt dit niet. Hij wijst erop dat hij na het ontvangen van de bestreden beslissing naar een psycholoog is gegaan wegens duidelijke ernstige klachten (stress, depressie), die kunnen worden gelinkt aan verschillende ingrijpende gebeurtenissen. Verzoeker meent dat dit een ander licht werpt op zijn zaak: hij geeft wel degelijk blijk van een bijzondere kwetsbaarheid die hem verhindert zijn rechten in Bulgarije te doen gelden. Zijn mentale problemen hebben hem verhindert om Bulgaars te leren, zodat hij er ook geen toegang had tot de arbeidsmarkt. Het bijgebrachte psychologische attest biedt hiervoor een verklaring, aangezien het wijst op concentratie- en geheugenproblemen. Het gegeven dat verzoeker zijn documenten voor Bulgarije heeft vernietigd valt perfect te verklaren door wat hij er heeft meegemaakt, meer specifiek een detentie gedurende acht maanden. Verzoeker was radeloos en heeft aldus “een wanhoopsdaad” gepleegd. Voor het overige volhardt verzoeker in zijn verzoekschrift en wenst hij niets toe te voegen.”

6. Met voormelde argumentatie brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 9 september 2025.

6.1. In voormelde beschikking erkent de Raad dat blijkens de beschikbare landeninformatie er in Bulgarije sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in dat land. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, onder meer omwille van de administratieve obstakels en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's (gebrek aan ondersteuning bij integratie) waarmee zij worden geconfronteerd, waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen, met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting alsook een uiterst beperkte toegang of mogelijkheid voor statushouders om zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten te genieten. Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. De Raad leest in het meest recente AIDA-rapport van 27 maart 2025, waarnaar reeds wordt verwezen in het verzoekschrift en dat door de Raad mee in overweging wordt genomen in de beschikking van 9 september 2025, geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat de omstandigheden in Bulgarije niet zo zijn dat statushouders structureel op grote schaal en voor langere periodes het reële risico lopen dat zij daadwerkelijk niet kunnen voorzien in hun basisbehoeften zoals wonen, onderdak en eten en dat zij daarom een reëel risico lopen op een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Een loutere verwijzing naar de algemene landeninformatie over Bulgarije, waaronder het AIDA-rapport van 27 maart 2025 dat reeds eerder voorlag, laat niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die aldaar internationale bescherming genieten dan hetgeen uiteengezet in de beschikking.

De voormelde landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Bulgarije bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, pt. 91). Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie toont verzoeker dus niet aan dat elke statushouder in Bulgarije zich bevindt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. Een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van verzoekers individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Bulgarije zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van zijn beschermingsverzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije werd verleend en dat de rechten die daaruit

voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

6.2. Ter zitting benadrukt verzoeker zijn psychologische problemen en verwijst hij naar het aan zijn aanvullende nota van 23 september 2025 gevoegde psychologisch attest.

In dit attest wordt gemeld dat verzoeker vijf consultaties achter de rug heeft en stressklachten ervaart, zoals concentratie- en geheugenproblemen, slaapmoeilijkheden, overmatig piekeren en prikkelbaarheid. Daarnaast worden depressieve klachten geobserveerd. Dit alles is te wijten aan “*verschillende onverwerkte ingrijpende gebeurtenissen in het verleden*” alsook zijn huidige levensomstandigheden. De gesprekken bij Solentra worden voortgezet.

Waar zijn psychologische toestand wordt gelinkt aan zijn wedervaren in Syrië en Bulgarije, herinnert de Raad er vooreerst aan dat verzoeker in Bulgarije nochtans nooit de noodzaak heeft gehad om naar een psycholoog te gaan om zijn problemen te bespreken (NPO, p. 15). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS gaf hij aan gezond te zijn en dat hij in zijn leven nooit nood heeft gehad aan een specifieke psychische of medische behandeling (verklaring DVZ, pt. 29; NPO, p. 14).

Dit attest bevat verder geen diagnose of nadere duiding omtrent de aard, ernst of duur van de gestelde mentale problematiek, noch bevat het concrete en precieze informatie over de aard, frequentie en mogelijke complexiteit van de psychologische opvolging die voor verzoeker is opgestart. Het attest vermeldt enkel dat de gesprekken worden verdergezet om aan stressreductie te doen en om de verdere verwerking van gebeurtenissen in het verleden te bewerkstelligen.

Evenmin bevat dit attest een beoordeling van de impact van verzoekers psychische problemen op zijn vermogen om autonoom te functioneren of om arbeid te verrichten. Het biedt bijgevolg geen inzicht in de mate van eventuele kwetsbaarheid, noch in de concrete gevolgen hiervan voor het globaal dagelijks functioneren van verzoeker.

Hoewel er begrip is voor verzoekers ervaringen in Syrië en tijdens zijn migratieparcours, de onzekerheid over zijn verblijf en de daarmee gepaarde lijdensdruk kan in deze stand van zaken echter niet blijken dat zijn mentale gezondheidstoestand van dien aard is dat deze belangrijke negatieve gevolgen heeft (gehad) op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat dit de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting, tewerkstelling en onderwijs in Bulgarije onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Nergens kan worden gelezen dat hij zich in Bulgarije omwille van zijn mentale gezondheidstoestand niet staande zou kunnen houden, noch dat zijn mentale gezondheidstoestand van die aard zou zijn dat deze hem verhindert om zelfstandig te functioneren en in zijn levensonderhoud te voorzien, te meer hij, zoals anderzijds in het psychologische attest wordt geduid, zich veerkrachtig opstelt en zijn best doet om het welzijn van zijn gezin te bevorderen. Verder wijst het bijgebrachte psychologisch attest er niet op dat zijn mentale gezondheidstoestand een ernstig invaliderende invloed heeft op zijn vermogen om autonoom te functioneren, arbeid te verrichten of om administratieve procedures op te starten en op te volgen, alsook op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Bulgarije uit te oefenen. Er zijn heden ook geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker (gedeeltelijk) arbeidsongeschikt zou zijn; er blijkt niet dat verzoeker omwille van zijn mentale gezondheidstoestand in Bulgarije zeer moeilijk of niet zal kunnen werken. In het attest wordt weliswaar melding gemaakt van onder meer concentratie- en geheugenproblemen, maar hierdoor blijkt niet dat een tewerkstelling onmogelijk is.

Verzoeker volhardt erin dat hij niet in staat was om een nieuwe taal te leren en verwijst naar zijn concentratie- en geheugenproblemen waarvan sprake in het bijgebrachte psychologisch attest. Uit het attest blijkt echter niet dat deze klachten van een zodanige aard en ernst zijn dat zij taalverwerving in de weg staan. Zonder concrete medische aanwijzingen dat deze klachten leiden tot structurele of ernstige cognitieve beperkingen, kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat was of is om een nieuwe taal te leren.

Het psychologisch attest neergelegd ter zitting werpt bijgevolg geen ander licht op punt 6 van de beschikking waar wordt geoordeeld dat er in hoofde van verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid kan worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen. Nergens kan uit worden afgeleid dat zijn mentale gezondheidstoestand hem zal verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije. Gelet op wat voorafgaat kan in deze stand van zaken niet blijken dat verzoekers mentale gezondheidstoestand een terugkeer naar Bulgarije in de weg staat.

De Raad herinnert er in dit verband aan dat verzoeker eerder beperkte pogingen heeft ondernomen om de taal te leren en om legaal werk te zoeken in Bulgarije en herneemt zoals in punt 7 van de beschikking geduid: “*Los daarvan, het niet machtig zijn van de Bulgaarse taal doet niets af aan de mogelijkheid om een job te zoeken waarvoor geen kennis van de Bulgaarse taal vereist is, denk maar aan de landbouw- en bouwsector, de horeca en schoonmaak, en dit in afwachting van het verwerven van een (basis)kennis van het Bulgaars die de deuren opent naar andere (legale) jobs op de Bulgaarse arbeidsmarkt. Zoals hoger reeds werd*

overwogen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van psychologische problemen hiertoe minder mogelijkheden zal hebben en belemmerd zal worden in zijn zoektocht naar werk.”

6.3. Waar verzoeker herhaalt dat hij als wanhoopsdaad zijn documenten voor Bulgarije heeft vernietigd, herneemt de Raad het volgende onder punt 2 van de beschikking: *“Wanneer een statushouder de geldigheidsduur van zijn verlopen verblijfsdocument niet binnen 30 dagen heeft verlengd of dat document niet tijdig heeft vervangen, leidt dit niet automatisch tot beëindiging of intrekking van de verleende internationale bescherming. Wel kan een procedure worden gestart waarin alle feiten en omstandigheden worden betrokken alvorens een besluit tot beëindiging of intrekking wordt genomen. Een statushouder met een verlopen of verloren verblijfsdocument die vertrekt naar Bulgarije, kan de geldigheidsduur van dat document verlengen, tenzij zijn internationale beschermingsstatus al is beëindigd of ingetrokken. Het niet tijdig verlengen kan leiden tot een boete. Het is derhalve niet zo dat de Bulgaarse autoriteiten de aan de vreemdeling verleende internationale beschermingsstatus zullen beëindigen of intrekken, als hij of zij zich na zijn of haar vertrek naar Bulgarije tot de Bulgaarse autoriteiten wendt om de geldigheidsduur van de verblijfsdocumenten te verlengen. De Nederlandse Raad van State stelt voorts vast dat er geen sprake is van een systematische herbeoordeling van verleende statussen. De SAR (State Agency for Refugees) start pas een procedure als het Bulgaarse Ministerie van Binnenlandse Zaken heeft gemeld dat een statushouder de geldigheidsduur van zijn verblijfsdocument drie jaar na het verstrijken daarvan nog steeds niet heeft verlengd. Tussen het verlopen van de geldigheidsduur van een verblijfsdocument en het starten van een procedure tot intrekking of beëindiging zit dus de nodige tijd.*

Ook wordt erop gewezen dat een intrekking of beëindiging van de status van internationale bescherming steeds verwerkt wordt in het EURODAC-systeem. Als uit het Eurodac-systeem niet blijkt dat de status is ingetrokken of beëindigd, is het aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat hij in Bulgarije toch geen internationale bescherming meer heeft.

(...)

Los daarvan, zoals in voormeld arrest van de Nederlandse Raad van State werd overwogen, is het aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat zijn internationale bescherming inmiddels is beëindigd. Verzoeker brengt in casu echter geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen hebben genomen om de nodige informatie te bekomen.”

De Raad voegt hieraan toe dat uit het *“Country Report: Bulgaria. Update 2023”* van AIDA/ECRE gepubliceerd in april 2024 (p. 113) alsook het *“Country Report: Bulgaria. Update 2024”* van AIDA/ECRE gepubliceerd in maart 2025 (p. 118) blijkt dat in 2023 en 2024 geen gebruik werd gemaakt van de mogelijkheid om een verleende bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer een statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfskaart niet heeft verlengd of niet heeft vervangen binnen een periode van 30 dagen. Dit bevestigt dat er geen sprake is van een automatische en systematische toepassing van deze intrekking- en beëindigingsgrond. Ten slotte stipt de Raad aan dat sinds een wetswijziging van oktober 2024 een registratie van woonplaats of domicilie in de civiele nationale databank niet langer nodig is (*“Country Report: Bulgaria. Update 2024”*, AIDA/ECRE van 27 maart 2025, p.114-115).

In casu herinnert de Raad eraan dat de Bulgaarse verblijfsvergunning van verzoeker nog steeds geldig is. Gelet op het belang van voormelde verblijfsdocumenten, zoals dit ook blijkt uit de door hemzelf bijgebrachte informatie, blijft de Raad erbij dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker deze documenten zonder meer zou hebben vernietigd. Verzoeker volhardt erin dat hij zijn verblijfsdocumenten omwille van mentale problemen heeft vernietigd, maar overtuigt niet. Zoals reeds gesteld in punt 2 van de beschikking, vereist het opzettelijk vernietigen van officiële documenten doelgericht handelen en kan dit niet zonder meer worden verklaard vanuit een psychische gesteldheid. Het loutere feit dat hij heden een psychologisch attest bijbrengt ter staving van zijn mentale problemen, doet hier niet anders over denken. Verzoeker beperkt zich overigens tot loutere en niet-gestaafde beweringen waar hij stelt zijn verblijfsdocumenten te hebben vernietigd; zo legt hij nog steeds geen attest van verlies voor.

6.4. In voormelde beschikking wordt verder met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing uitgebreid ingegaan op verzoekers persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije en worden de door hem aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat hij niet aantoont dat hij persoonlijk zijn rechten en voordelen als statushouder in Bulgarije niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Verzoeker gaat ter zitting niet concreet in op wat in de punten 7 en 8 van de beschikking concreet met betrekking tot zijn persoonlijke, individuele situatie als statushouder in Bulgarije wordt vastgesteld en geoordeeld, waarbij wordt besloten dat hij voormeld vermoeden niet weerlegt. Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen

daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen. Ze blijven bijgevolg gehandhaafd.

6.5. De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen “*zeer verregaande materiële deprivatie*” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden. Schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, beletten niet om een beschermingsverzoek op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren (arrest Ibrahim e.a., punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97).

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, in casu België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, in casu Bulgarije, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Bulgarije zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Bulgaarse onderdanen.

Verder dienen bij de beoordeling van de situatie van statushouders in Bulgarije in beginsel de omstandigheden van de Bulgaarse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op verschillende voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor statushouders binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan statushouders rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Bulgaarse onderdanen moeilijk en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld huisvesting of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Bulgarije dat als EU-lidstaat is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die zijn verbonden aan zijn beschermingsstatus en waarvan hij gebruik kan maken. Uit het “*Country Report: Bulgaria. Update 2024*” van AIDA/ECRE gepubliceerd in maart 2025 blijkt dat vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Bulgaarse onderdanen. Personen die de subsidiaire bescherming kregen, zoals verzoeker, hebben dezelfde rechten gekregen als derdelanders met een permanent verblijfsrecht. Zo is toegang tot de arbeidsmarkt automatisch en onvoorwaardelijk. Statushouders hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen, toegang tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet onder dezelfde voorwaarden als voor Bulgaarse onderdanen alsook toegang tot en recht op dezelfde gezondheidszorg als Bulgaarse onderdanen, mits betaling van een maandelijkse ziektekostenverzekering waarvoor de minimumbijdrage 19,13 euro bedraagt.

De Raad herhaalt dat een algemene verwijzing, zoals in de aanvullende nota waarbij dienaangaande naar verschillende rapporten met algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor statushouders in Bulgarije, niet volstaat om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als statushouder in Bulgarije buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft. De Raad wijst erop dat het aan de

begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te leveren om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft verkregen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker worden verwacht dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Verzoeker heeft eerder beperkte pogingen ondernomen om de taal te leren en om legaal werk te zoeken in Bulgarije, zoals in de bestreden beslissing en de beschikking reeds werd vastgesteld. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij, wegens de onverschilligheid van de Bulgaarse overheden en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, is terechtgekomen of zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften.

6.6. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

7. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO